

Elli Yıldır Şiirle...

“Koşuyu albenisi olan at bitirmeli.”

Cumali Ünal, “Yosunlu Heykeller Hüzünü”. Deneme Sayı: 4. Temmuz 1971.

“Kurt geldi, kuş geldi söylevime de Yusuf gelmedi

Yusuf, -yalnızca- satılmalara eyvallah demedi.”

Cumali Ünal, “Öfke” Deneme Sayı: 5. Ağustos 1971.

“Sıfır kilometredeyim / en doğal duruşun /

dumanlar birdenbire dağılıyor...”

Cumali Ünal, “Özlem” Deneme Sayı: 6. Eylül 1971.

1971: Demek ki Cumali Ünal ile ilk gençlik yıllarımızda başlayan şiir dostluğumuz elli yılı devirmiş. Elli yıl.

Çatışmalar, vuruşmalar, darbeler, grevler, mitingler, sınavlar, boykotlar, işe girmeler, işten çıkmalar, dergiler, gazeteler, memuriyetler, askerlikler, gurbetler, nişanlar, nikâhlar, çocuklar, torunlar... arasında şiirle başlayan, şiirle devam eden dostlukların da hikâyesi.

Biraz önce telefonla görüştük.

Elli yıldır yapageldiğimiz gibi, şiirle başlayıp şiirle bitti konuşmamız.

“Hatırlıyor musun?” dedi, “hava nasıl sıcaktı. O sıcak havada belki iki saat, belki üç saat, Ankara sokaklarında şiirler okuyarak, şiir konuşarak dolaştığımız... Sen, ben, bir de Ahmet... O günü hiç unutmadım...”

Öyleydi.

Bizim gençliğimizde daha çok şiir vardı.

Şiir okunan kahveler, şiir okunan kitapçılar, şiir okunan sokaklar vardı.

Dergiler vardı.

/Bak şimdi “kahveler, dergiler” deyince aklıma geldi: Yıllar önce.. Duydum ki Ersin sigarayı bırakmış. Önce inanmadım. İyi tiryakiydi çünkü.. “Nasıl oldu da bırakabildin?” diye sorunca, bak ne dedi: “Bırak abi ya... Ne eski kahveler, ne eski dergiler, ne de eski sigaralar kaldı... Hem biliyorsun, Sartre da öldü...”/

Evet, artık o kahveler, o dergiler, o sokaklar yok...

Ama şiire meraklı uzun yol şoförlerinin kamyonlarının arkasına yazdıkları gibi:

“Yol biter, dostluk bâkî...”

